

kan kommunen standse udbetaling af kontant-hjælp.

Har der for kontanthjælpsmodtageren været mulighed for at tage imod arbejdet, men arbejdsgiveren har besat jobbet med en anden, er tilbuddet ikke længere åbent. Kommunen kan i et sådant tilfælde ikke afslå at yde hjælp, idet den pågældende ikke har mulighed for at afhjælpe sit behov for hjælp ved at tage et arbejde. Men kommunen kan i det enkelte tilfælde vælge at beslutte, at kontanthjælpen udbetales med pligt til tilbagebetaling.

Til forskel for regler for forsikrede ledige indgår der ikke i rådighedsreglerne for ledige kontanthjælpsmodtagere et krav om, at de skal være aktivt arbejdssøgende. I modsætning hertil har forsikrede ledige for at kunne modtage dagpenge en pligt til at søge passende arbejde og deltage i kurser og andre tilbud, der øger mulighederne for at få arbejde.

Som nævnt i svaret på S 2950 stillet af Jens Vibjerg er det i kommuneforhandlingerne aftalt, at der skal ske en mere målrettet visitation, som vil skabe grundlag for en bedre sammenhæng mellem rettigheder og pligter. Især vil det for kontanthjælpsmodtagere, som alene har ledighed som problem, være muligt at give mere præcise retningslinier for anvendelse af rådighedsreglerne, herunder et krav om, at den pågældende er aktivt arbejdssøgende.

Spm. nr. S 2960

Til arbejdsministeren (8/6 2000) af:

Jens Vibjerg (V):

»Vil ministeren beskrive baggrunden for den markante forskel, der fremgår af DA's Arbejds-Markeds Rapport 2000, og som viser, at erhvervsfrekvensen for indvandrere er markant lavere end for den øvrige befolkning, en forskel, der ikke alene kan tilskrives manglende sproglige og uddannelsesmæssige kvalifikationer?«

Svar (16/6 2000)

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Dansk arbejdsgiverforening konstaterer i Arbejdsmarkedsrapport 2000, at den samlede er-

hvervsfrekvens for kvindelige og mandlige indvandrere i den erhvervsaktive alder er henholdsvis 47 procent og 63 procent. I Arbejds-markedsrapporten sammenlignes erhvervsfrekvensen for indvandrere med erhvervsfrekvensen for efterkommere og den øvrige befolkning under ét. For gruppen af efterkommere (svarende tilnærmelsesvis til den gruppe som populært kaldes 2. generationsindvandrere) og den øvrige befolkning under ét er erhvervsfrekvensen for kvinder på 74 procent og for mænd er den på 83 procent.

Et positivt forhold som Arbejdsmarkedsrapport 2000 ikke belyser er, at ser man alene på erhvervsfrekvensen for efterkommere (»2. generationsindvandrere«) er den for kvinder på 67 procent og for mænd på 71 procent.

Efterkommere har med andre ord et noget bedre fodfæste på arbejdsmarkedet end efterkommernes forældre har.

I spørgsmålet konstaterer spørgeren, at erhvervsfrekvensen for indvandrere er markant lavere end for den øvrige befolkning, en forskel, der ikke alene kan tilskrives manglende sproglige og uddannelsesmæssige kvalifikationer.

Det er imidlertid meget vanskeligt at give en udtømmende forklaring på, hvorfor der er den store forskel i erhvervsfrekvensen.

Noget kan tilskrives sprogvanskeligheder og forhold vedrørende uddannelsesmæssige kvalifikationer.

Andet kan muligvis tilskrives fordomme, både blandt indvandrere og den øvrige befolkning, og egentlig diskrimination. Fordomme og diskrimination er forhold som det er meget vanskeligt at dokumentere.

Endelig er det i nogle indvandrergupper ikke almindeligt, at kvinder melder sig på arbejdsmarkedet.

Det er kort sagt ikke muligt at lave et detaljeret regnestykke hvor der redegøres for betydningen af de enkelte forhold, for forskellen i arbejdsmarkedstilknytningen mellem indvandrere og den øvrige befolkning.

Med hensyn til en uddybning af initiativer på området henvises til min besvarelse af spørgsmål S 2961.